

Ze všech filosofů, které jsem četl od gymnaziálních dob a u kterých jsem se učil přemýšlet, bych chtěl s vděčností jmenovat alespoň Edmunda Husserla, bez jehož prací, zejména těch, které pojednávají o logice a o času, by toto pojednání nebylo napsáno, nebo by bylo napsáno jinak. Kniha vlastně začala vznikat jako předmluva k připravované přednášce, jejímž námětem byl spor o základech aritmetiky mezi Edmundem Husserlem a Gottlobem Fregem a jež se konala na semináři v Centru pro teoretická studia, sdruženém pracovišti Univerzity Karlovy a Akademie věd České republiky. Během měsíců se předmluva pořád rozšiřovala a text přednášky se pořád zkracoval, až předmluva dorostla do rozměrů knihy a přednáška se scvrkla do krátké poznámky pod čarou na straně 164. Centrum pro teoretická studia má ovšem na vzniku pojednání mnohem větší zásluhu než jen tu, že jedna z akcí, které se v něm konaly, se stala podnětem k jeho napsání: kniha se rodila z atmosféry svobodného mezioborového bádání, kvůli které počátkem devadesátých let institut založil Ivan Havel a která v institutu dosud vládne. Chtěl bych proto knihu věnovat památce nezapomenutelné osobnosti Ivana Havla, který nás opustil v době, kdy byla psána.

Kniha navazuje na mé předchozí knihy *Cesta k pramenům smyslu* a *Kosmos jako sebeutváření*. První z nich se týkala Husserlovy genetic-

ké fenomenologie a představovala jakousi cestu proti proudu geneze od rozvinutých útvarů smyslu k počátečnímu formování jejich základů v prostředí pudové intencionality. Při psaní této knihy jsem si uvědomil, že zkoumání struktur smyslu nelze provést pouze uvnitř hranic lidského vědomí, bez souvislosti s celkem kosmického bytí, a toto poznání stálo u zrodu dalších dvou knih. Tématem druhé knihy se stal náčrt cesty strukturace jsoucího, cesty, jež nakonec ústí v utváření významových struktur lidského vědomí, které si s předchozími etapami cesty stále zachovává strukturální souvislost, aniž by se tato souvislost dala redukovat na kauzalitu nebo teleologii; tato cesta tu byla sledována ve směru vývoje, tedy v opačném směru, než byl směr sestupu k počátkům významovosti v první knize. Zároveň jsem tu odložil vypůjčený oblek Husserlovy terminologie, který mi ne zcela padl, a ušil jsem si vlastní. Kniha *Dynamický logos* se soustřeďuje na oblast významové stavby světa jako na jeden úsek cesty strukturace jsoucího.

V textu se nachází hodně citátů z Proustova *Hledání ztraceného času*. Kniha se rodila v době koronavirové pandemie v letech 2020, 2021 a 2022 a volný čas, který mi poskytly lockdowny, jsem mimo jiné využil k tomu, abych si znovu – po několikáté – toto úžasné dílo přečetl. A během psaní knihy jsem zjistil, že kdykoliv je třeba uvést příklad, který by ozřejmил nějaké tvrzení, není třeba se zdržovat prohledáváním knihovny, protože je snadné ho najít na některé stránce Proustova cyklu.

Praha, 2022